

JIM SEKÁČ

Syn pana Zubatého
Rachel Delahayeová

Ilustroval **Jamie Littler**

FRAGMENT

Jim Sekáč

Syn pana Zubatého

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Delahayeová
Jim Sekáč – Syn pana Zubatého – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JIM
SEKÁČ

Syn pana Zubatého
Rachel Delahayeová

Ilustroval
Jamie Littler

FRAGMENT

Matildě a Benovi, které k smrti miluju

Kde to celé začalo být divné...

„Krev?“ vydechl Will. „On mluví o krvi!“

Svíral jsem telefon a tiskl si ho k uchu. Ze staré telefonní linky ševelil zastřený hlas.

„... krev jste ještě nedělal, to vím. Ale zvládnete to a já nepochybuji, že jste na tu práci nejlepší. Nabízím vám povýšení a vyšší plat. Popřemýšlíte o tom?“

Byl to šéf mého táty! Myslel si, že mluví s tátou, a čekal na odpověď.

„Ano,“ odpověděl jsem tím nejdrsnějším hlasem a rychle jsem položil sluchátko.

Poplašeně jsem se podíval na Willa, který na mě třeštil oči.

„Máš pravdu, Wille,“ přikývl jsem. „Mluvil o krvi. Chce, aby táta přijal nějakou zakázku s krví.“

„Propána! Propánajána, Jime!“ vyhrkl.

Nemohl jsem mu vyčítat, že tak vyšiluje. Táta nebyl chirurg, soudní patolog ani záchranář. Byl účetní. Účetní obvykle nepracují s krví, pokud si k pracovnímu obědu nedají krvavou tlačenkou. A jestli jsem si u táty něčím opravdu jistý, je to tím, že se krve bojí. Při pohledu na ni omlévá. Jednou jsem si odřel koleno, a táta byl dvacet minut v limbu.

Muselo existovat nějaké jednoduché vysvětlení.

„Třeba je *kev* zkratka nějakého účetního postupu,“ navrhl Will. „Třeba to znamená Každoroční EVidence.“

„Nebo je to příjmení,“ řekl jsem vesele. „Jo, to bude ono.“

Telefon zazvonil znovu – pronikavě zadrnčel jako kuličky rachotící v plechovce. Will ho bez rozmyšlení zvedl, zpanikařil a volnou rukou zamával na mě. Opatrně jsem od něj převzal sluchátko a přiložil si ho k uchu.

„Ještě jedna věc. Jenom si ověřuju, že se ve čtvrtek v sedm večer zúčastníte schůze v zasedací místnosti.“

„Ehm, ano,“ zabručel jsem znovu.

„Výtečně, výtečně. Tak zatím.“

A tím to skončilo. Jenže vlastně neskončilo.

1. kapitola

Ale vraťme se na začátek. Než jsem zjistil věc, která mi obrátila život naruby.

Možná jste slyšeli, že vesmír začal Velkým třeskem?

No, vesmír, jak jsem ho znal, měl co nevidět naopak skončit. S Turboběžkou!.

Patrně jste ještě neměli příležitost si Turboběžku! prohlédnout, takže mi dovoluňte, abych vám o ní něco řekl. Turboběžka! (včetně vykřičníku) je dost velká koloběžka, aby uvezla dva lidi, a u zad-

ního kola má elektrické udělátko, kterému se říká raketohon. Stačí stisknout tlačítko na řídítkách a raketohon vás na zlomek vteřiny urychlí. Totálně hustý!

Když se poprvé objevila v Koloběžárně, obchodě s koloběžkami, všichni nad ní slintali, jako kdyby byla z cukru, a pořád o ní mluvili. Podle mě rodiče pořádně nechápali sílu soustředěného naléhání, dokud se neobjevila Turboběžka!. Pro mě to byla další z těch věcí, o kterých s oblibou sním – jako závodní auto nebo létací oblek s plně funkčními snímatelnými křídly. Turboběžka! stála stovky liber. Patřila taky k limitované sérii (to znamená, že jich bylo vyrobeno jen pár), takže až v Koloběžárně dojdou, další už nebudou. Ne, nehodlal jsem kvůli Turboběžce! bláznit. V životě byly důležitější věci. Nebo jsem si to aspoň myslel...

V pondělí po škole vždycky chodím k Willu Larvounovi, protože táta je v práci, mamka na józe a Hetty, moje sestra, má divadelní kroužek. Vyhovuje mi to z mnoha důvodů:

1. Will je můj nejlepší kámoš,
2. Willova mamka dělá normální, skvělé jídlo a
3. Will má sestru Fionu, která má zelené oči, dolíčky ve tvářích a, no, je prostě úžasná (ale neprozrazujte nikomu, že jsem to řekl).

Tohle pondělí jsme my tři – já, Will a Fiona – cestou domů tlačili koloběžky do velkého kopce. Právě jsem vykládal Willovi o tmavé skvrně na naší střeše, kterou jsem zkoumal a která podle mě souvisí s přistávaním mimozemšťanů. Fiona šla dva kroky před námi a měla na uších sluchátka, aby nemusela poslouchat naše dementní kecy (její slova), což mě trochu mrzelo, ale ne tolik jako přítomnost Jeremyho Květonoše. Sledoval nás cestou

ze školy, pokřikoval hrubosti a snažil se upoutat naši pozornost.

„Hej!“ volal z opačné strany ulice. „Sekáč a Larvoun, hlavy jako meloun!“

Nevšiměli jsme si ho, ale Jeremy se i tak chechtal. Směje se ošklivě, jako kdyby chrčivě kašlal, a otvírá přitom doširoka pusy, což je odporné, protože má jasně červené dásně a řůru zubů, které trčí různými směry. Will říká, že jeho pusa vypadá jako u toho parazita měchovce. Já jsem měchovce ještě neviděl a ani ho vidět nechci.

„Hej! Larvoun!“ pokřikoval. „Nebojíš se s takovým ksichtem dívat do zrcadla?“

„Jen jdi dál,“ řekl jsem Willovi.

„Co tvoje sbírka šneků?“ ječel Jeremy. „Nechceš spíš sbírat známky? Můžeš začít cobydup.“ Zadu-pal nohou a hýkavě se rozesmál (k tomu se váže jeden příběh – později vám ho povím).

„Nech nás na pokoji,“ zavolał jsem na něj.

„Jo, jasně, chceš mi to říct zblízka, Čerřiku?“

Jeremy spustil tašku k nohám a rozpráhl ruce. Rozhodně si neříkal o objetí. Podle jeho úšklebku se chystal k něčemu ošklivému, takže se mi ulevilo, když Will popoběhl a zatahal Fionu za bundu. Rozhodně bylo načase, aby zasáhla. Fiona si vytáhla sluchátka z uší, obrátila oči v sloup a přešla ulici. Řekla něco, co jsme neslyšeli, a párkrát dloubla Jeremyho do prsou. Jeremy zvedl tašku a nervózně odběhl. Fiona si klidně oprášila ruce, jako kdyby právě hodila dopis do schránky. Úžasné. Pak se podívala na mobil a na tvářích se jí udělaly dolíčky.

„Hlídaní dětí mi skončilo. Tak se mějte, paka,“ zazubila se, složila koloběžku a odspěchala.

„Kam běží?“ zeptal jsem se Willa. Většinou chodila pomalu, jako tygr, který stopuje kořist, ale teď připomínala spíš geparda a rychle mizela v dálce.

„Asi dorazil její speciální balíček.“

Sledoval jsem, jak se Fiona mění v tečku na konci ulice. Vtom mě ze zasnění vytrhla hlasitá

rána. Přímo kolem nás profrčela Turboběžka!, lesklá a červená jako cumlaný bonbón. Červená Turboběžka!... To je dvojnásob hustý. Povzdychl jsem si.

„Vzdycháš nahlas,“ poznamenal Will a podíval se na mě, jako kdybych se dopustil něčeho neslušného.

„Vzdychnutí je hlasité,“ řekl jsem. „Každé vzdychnutí je slyšet.“

„Vzdychání by mělo být soukromé,“ nesouhlasil Will. „To tvoje bylo hodně veřejné.“

Zatočili jsme do Willovy ulice s terasovými domy těsně u sebe, kde se všichni se všemi přátelí.

„Zajímá tě, proč jsem vzdychal?“ zeptal jsem se.

„No, vzdychnutí naznačuje, že k popisu tvých pocitů nestačí slova. Takže to nemá smysl.“

Nevšímal jsem si ho. „Ta Turboběžka!“, řekl jsem. „Viděls ji? Tu červenou, která projela kolem? Byla boží. Rozhodně stála za povzdych.“

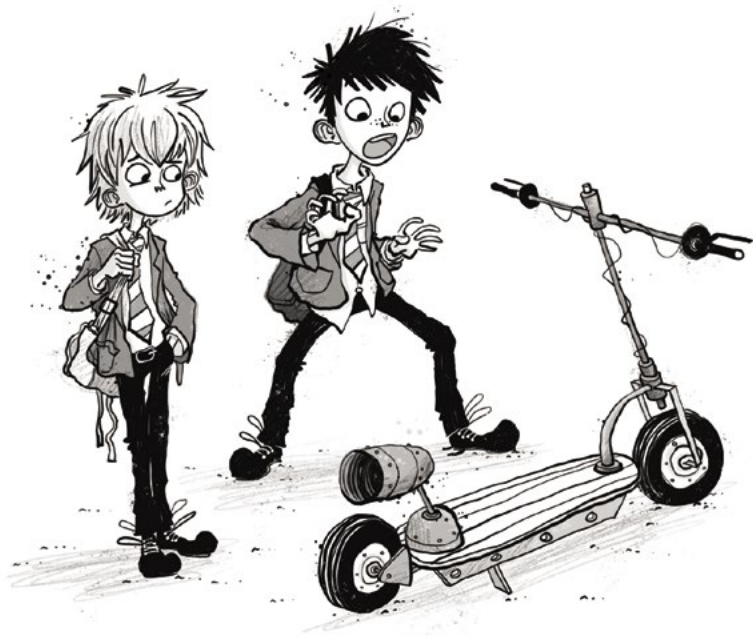
„Jo tohle,“ pokrčil Will bez zájmu rameny. „Fiona

si právě jednu koupila. To je ten její speciální balíček.“

„Cože? Proč jsi mi to neřekl?“

„Neptal ses,“ odpověděl Will s výrazem, jako kdyby to bylo každému jasné.

Když jsme došli k jeho domu, na předzahrádce opravdu stála kovově zelená koloběžka, velká a elegantní jako kudlanka. Otevřel jsem pusu. Nedomákal jsem ani vzdychnout.

„Pojď,“ řekl Will. „Fiona tě zabije, jestli uvidí, jak na ni dýcháš.“

Chystal jsem se mu vysvětlit, že nemůže vidět dýchání, ale Will už otevřel dveře.

„Pojďte dál, chlapci!“ zavolala Willova mamka. Poslouchala hlasitý pop – je do něj blázen. Nosí po domě maličké rádio, aby mohla tancovat, ať je kdekoliv. Většinou bývá v kuchyni, kde vaří, tancuje a věší prádlo na sušák. Má tam i televizi, kterou by moje mamka u nás doma nikdy nedovolila. Ve dnech, kdy pere, je v kuchyni dost plno.

Teď měla Willova mamka ponořenou horní půlku těla v lednici a mrazáku, ale i tak dokázala spodní polovinou, která trčela v legračním úhlu ven, tancovat. Vysunula se z mrazáku jako couvající lokomotiva se dvěma mraženými krabicemi v rukou.

„V pořádku, Wille, zlato?“ zeptala se s úsměvem, aniž by přestala žvýkat. „Může být pizza, Jime Čeříku?“ Vždycky mě oslovuje celým jménem a ví, že

pizzu zbožňuju. „Trouba je zahřátá. Za deset minut bude hotová.“

Pak se zastavila a zavřela oči. Zaskočila jí snad žvýkačka? Potřebovala ji vyrazit z krku? Hudba najednou ještě zesílila, Willova mamka zapumpovala pěstí ve vzduchu a začala zase tancovat.

„Páni, tuhle část zbožňuju,“ zavolala ke stropu. „*Dýdžej válí dál, válí dál,*“ zpívala.

Mohl bych se na její tance dívat celé hodiny – jsou takové trhavé a plné energie. Ale přišla Fiona a vypnula mamce rádio.

„Užívala jsem si to, zlato,“ řekla paní Larvounová, ale nijak útočně.

„Je to smutný a ubohý,“ prohlásila Fiona mnohem útočněji. „Na co zíráš?“

Uvědomil jsem si, že mluví na mě – civěl jsem na ni. Dělavám to často.

Nervózně jsem se rozhlédl. Will zmizel. To taky dělavá často.

„No?“ naléhala.

„Já, ehm... já... ehm, říkal jsem si, jestli bys mi nepověděla o té nové koloběžce,“ vykoktal jsem.

„Viděl jsem ji venku.“

„Co o ní chceš vědět?“ zeptala se nenuceně, ačkoliv jsem viděl, že touží po tom, aby o ní mohla mluvit. Oči se jí třpytily jako zelená skla pod tekoucí vodou a jen taktak udržovala na uzdě dolíčky, které se jí dělaly v koutcích úst.

„Je to Turboběžka!“, řekl jsem zkušeně.

„To teda je, kamaráde.“ (Vím, že to řekla jen tak, jak se to říká, ale uložil jsem si to do paměti. Řekla mi *kamaráde*.) „Měli jich už jenom deset a tahle byla poslední zelená. Sehnala jsem ji za pět minut dvanáct. Strádala jsem si na ni. Co jí říkáš?“

„Je úžasná.“

„To samozřejmě. Moje kamarádka si ji koupí taky a zamakáme na hustejch tricích. Po svačině začnu zkoušet,“ dodala. Potom se dlouze rozprávěla o těch „hustejch tricích“ a já z ní nespouštěl oči, když mi to teď procházelo. Nejsem Fionou

posedlý ani nic takového, ale je úžasná... Je jako napůl kočka, napůl Viking. Jednu chvíli je uhlazená a šarmantní, a hned v další –

„Ale ať tě ani nenapadne, že si ji s tím mým sralbotkovským bráchou půjčíte. Jestli se jí dotknete, jste mrtví, jasný?“

Po pizze – havajské pro mě a středomořské zeleninové s přílohou kukuřičných lupínků pro Willa – jsme šli nahoru do Willova pokoje. Will má trochu pokroucené myšlení jako špagety, ale jeho pokoj je až hloupě uklizený. Každá police má štítek jako v knihovně: Dějiny, Obecná literatura, Beletrie. Ale netýká se to jen knih. Najdete u něj police na Zkameněliny, Předměty nalezené na silnici, Modely z lega (trvalé), Modely z lega (dočasná výstava), Schránky hlemýžďů, Hlemýžďe (živé) a Měkkyše (mrtvé). Poslední tři police navštěvuje nejvíc.

Will miluje šneky. Jeho nejoblíbenější četbou před spaním je *Velká kniha měkkýšů*.

„Vytáhneme Maxima a změříme ho,“ navrhl Will. Nečekal na odpověď, vystoupal na schůdky a snesl dolů akvárium s pomalu rostoucím mládětem oblovy žravé. Maximus zrovna spal zimním spánkem, takže když ho Will položil na podlahu mezi nás, byl zajímavý asi jako kámen.

Do dveří strčila hlavu Fiona. „To si děláte srandu!“ vyhrkla. „Máme rockový legendy, máme astronauty na Měsíci, a pak jste tady vy dva – zíráte na zvíře, který je tak znuděný, že se ani nepohne.“ Zamumlala „paka“, což nebylo zrovna milé, a zavřela dveře. Takže pořád ještě jela ve vikinském režimu...

„Na Měsíci nejsou žádní astronauti,“ zavolal za ní Will. „Příští let startuje až za tři měsíce!“

„To je fuk!“ odpověděla Fiona zpod schodů.

„A nejsou jenom rockové legendy, astronauti a my, nemám pravdu?“ zeptal se mě Will. „Zeměkouli obývají další: klauni, zametači...“

Dole práskly vchodové dveře a já jsem se nenápadně přesunul k oknu, zatímco Will pokračoval se svým seznamem. Fiona pode mnou nasedala na broukově zelenou Turboběžku!, tmavé vlasy stažené do dvou ohonů. Vyjela na ulici, stiskla raketohon a odsvištěla ulicí. Slyšel jsem, jak vyjekla, když se koloběžka lehce zakymácela, ale během vteřiny ji vyrovnala, ladně zatočila a hladce přisvištěla zase zpátky... Jako kdyby byla zrozená k řízení Turboběžky!.

„... a jsou tady paleontologové, kteří taky studují zvířata, co se nehýbají. A to je důvod, Jime Čeríku, proč by sis vůbec neměl všímat mé sestry.“

To nejde, pomyslel jsem si, ačkoliv jsem to Willovi nemohl říct.

Po zjištění, že Maximův nepatrný růst není měřitelný školním pravítkem, jsem zamířil domů.

Během jízdy na své nudné, tři roky staré koloběžce s nožním pohonem a bez udělatek jsem pořád myslel na Fionu a její novou Turboběžku! –

na její vzrušením planoucí zelené oči, dolíčky, to, jak mi řekla „kamaráde“. Zatočil jsem do naší ulice (s dvojdomky a ne tak přátelskými sousedy) a najednou mi to došlo: když teď má Fiona nový, broukově zelený stroj, určitě nebude jezdit do školy s námi. Pofrčí mnohem rychleji. Ode dneška budeme s Willem odkázaní sami na sebe. Možná si už nikdy s Fionou pořádně nepopovídám!

Cítil jsem, jak se mým tělem šíří panika, a v tu chvíli Turboběžka! přestala být pouhým snem na úrovni létacích obleků s plně funkčními odnímatelnými křídly. Stala se z ní *odpověď na všechno*.

Proč? Protože Turboběžky! jsou prostě úžasné. Kdybych ji měl, byl bych in. A kdybych měl Turboběžku!, Will a já bychom stačili Fioně.

A ještě líp – kdybych měl Turboběžku!, mohl bych na ní skákat a Fiona by třeba řekla něco jako „Hustý triky, Jime!“ a chtěla by vidět víc. Možná by se na mě i dívala normálně – ne jako znechucená královna Vikingů.

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem si uvědomoval, že tohle rozhodně stojí za to, abych začal bláznit.

Musel jsem mít Turboběžku!!

2. kapitola

Když jsem přišel domů, mamka zrovna cpala oběma rukama špenát do odšťavňovače, který kvílel jako týraný Dalek v *Pánovi času*. Jakmile si mě všimla, vypnula ho a přístroj se zachrastěním a zasípěním zpomalil.

„Ahoj, drahoušku,“ zavolala. „Máš hlad? V lednici jsou houbové lívanečky.“

„Ne, díky. Už jsem po jídle,“ řekl jsem.

„Co ti dali?“

Jednou jsem přiznal, že jsem u Willa jedl hot

dog a čipsy, a mamka mě přinutila plných deset dnů po sobě konzumovat supersemínkové koktejly. Kdybych už nikdy neviděl žádný supersemínkový koktejl, vůbec by mi to nevadilo, ale nechtěl jsem lhát. Místo toho jsem se rozhodl, že se odpovědi vyhnu.

„Co to děláš, mami?“

„Speciální šťávu! Chceš trochu?“

Zavrtěl jsem hlavou. Jestli jste se s mojí mamkou už někdy potkali, chápete proč. Jestli ne, asi bych vám o ní měl něco málo povědět. Mamka je blázen do zdraví. Řídí internetový obchod se zdravou výživou, který se jmenuje Superlusk, a vymýšlí vlastní zdravé recepty. Přísahám, že jsou tak divné, že by zvukový šroubovák Doktora z *Pána času* při jejich analýze vybuchl.

„Jen to ochutnej, Jime,“ prosila mě sladce. „Upravuju ten recept celé odpoledne. Myslím, že už to mám!“

Podíval jsem se na tmavě zelenou břečku.

„V každé kapce je meganáklad antioxidantů.“ Významně na mě mrkla, jako kdyby to byla bůhvíjak svůdná informace.

Málem jsem se ušklíbl, ale co nevidět budu muset položit velkou otázku ohledně Turboběžky! a potřeboval jsem, aby v tu chvíli měli rodiče mimořádně dobrou náladu. Turboběžky! jsou vážná záležitost. Stojí za to pro ně obětovat chuťové buňky.

Proto jsem přikývl a pohladil se po bříše. Směs, kterou mamka nalila do dvou sklenic, vydala mlskavý zvuk jako při říhnutí. Páchla jako kravín.

„Budeš po ní zdravý jako řípa,“ zářila mamka. „Tumáš, dám si s tebou.“

Obrátila do sebe sklenici na jeden zátah, což mě trochu odradilo, protože jí trochu hmoty ulpělo na horním rtu a já jsem viděl, co mě čeká. *Kopni to tam*, pomyslel jsem si. *Ať to máš za sebou*. Přihnul jsem si ze sklenice. Chutnalo to jako čerstvě zorané pole – s kravinci a se vším.

„Lahůdka, mami,“ zajíkl jsem se.

„Báječné! Takže to můžu považovat za úspěch, ano? Jak ten koktejl nazveme – Jarní očista?“

„Je podzim,“ připomněl jsem jí.

„Ale má v sobě všechny barvy jara,“ trvala na svém mamka.

Podíval jsem se na břechku. Pomyslel jsem si, že má všechny barvy zanedbané žumpy, ale o některých věcech nestojí za to se hádat.

„V kolik hodin přijde táta?“

„Dneska dorazí o něco později,“ odpověděla. „Ale něco ti povím. Jestli mi pomůžeš dopít ten zbytek, dovolím ti, abys zůstal vzhůru a počkal na něj.“ Zahoupala džbánkem s Jarní očišťou.

„É... dobře, super,“ vypravil jsem ze sebe.

Jestli uvažujete, proč jsem nepožádal mamku o Turboběžku! přímo v tuhle chvíli, je to proto, že, jak už víte, mamka je maniak do zdraví. Ke zdraví patří vyhýbání se smrti a velkou součástí vyhýbání se smrti je předcházet nehodám. První dva roky života jsem nosil podomácku vyrobenou kombinézu z bublinkové fólie. Vážně. Bylo dost těžké přesvědčit mamku, aby mi koupila normální koloběžku – kdybych ji požádal o Turboběžku! se speciálním raketohonem, řekla by ANI NÁHODOU, NEBEZPEČÍ, SANITKA, V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ!

Táta je mnohem povolnější. A jestli ho přemluví, aby souhlasil s Turboběžkou!, podpoří mě, až půjdu za mamkou, jako to udělal s ostatními